

บทที่ 5

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านคำ

การศึกษาคความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านคำของกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติในช่วงอายุ 5-6 ปี และ อายุ 8-9 ปี แบ่งการทดสอบเป็น 2 รูปแบบ คือ การทดสอบความเข้าใจในการใช้คำลักษณนาม และการทดสอบความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง (referential arbitrariness) การทดสอบแต่ละรูปแบบแบ่งการพิจารณาออกเป็น 3 ประเด็น คือ ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม และ คำตอบและการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 การทดสอบความเข้าใจในการใช้คำลักษณนาม

การทดสอบความเข้าใจในการใช้คำลักษณนามเป็นการทดสอบที่ให้กลุ่มตัวอย่างพิจารณาว่าคำลักษณนามที่ผู้วิจัยนำมาถามนั้นสอดคล้องกับคำนามที่ให้หรือไม่ และควรแก้ไขคำลักษณนามนั้นอย่างไร

ในการให้คะแนน กลุ่มตัวอย่างจะได้ 1 คะแนนเมื่อสามารถบอกได้ว่าคำลักษณนามที่ให้ถูกหรือผิดได้ถูกต้อง และจะได้อีก 2 คะแนนเมื่อสามารถแก้ไขคำลักษณนามที่ผิดให้ถูกต้องได้

ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาต่อไปนี้แสดงค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จำแนกตามตัวแปรของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งค่าเฉลี่ยดังกล่าวแสดงเป็นค่าร้อยละเพื่อให้สอดคล้องกับค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่จะเสนอในหัวข้อผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม ในขณะที่ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นค่าที่ได้จากคะแนนเฉลี่ยจริงที่ยังมิได้ผ่านการแปลงให้เป็นค่าร้อยละแต่อย่างใด รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1

แสดงการเปรียบเทียบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความเข้าใจใน
การใช้คำลักษณนามของกลุ่มตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6
	ปกติ	นานา ชาติ	ปกติ		นานาชาติ	
			5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี
\bar{x}	84.14	79.57	78.0*	90.28*	71.42*	87.71*
S.D.	3.90	4.59	4.40	1.58	4.42	2.63

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความเข้าใจในการใช้คำลักษณนามในภาษาไทยโดยภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปี ซึ่งศึกษาหลักสูตรปกติ (ช่องที่ 3 และ 4 ตารางที่ 5.1) มีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปี ซึ่งศึกษาหลักสูตรปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(18) = -2.910, p = .014$) เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีซึ่งศึกษาหลักสูตรนานาชาติที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 5-6 ปี หลักสูตรนานาชาติ (ช่องที่ 5 และ 6 ตารางที่ 5.1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(18) = -3.504, p = .003$) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาตินั้น (ช่องที่ 1 และ 2 ตารางที่ 5.1) กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

สำหรับการเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติในแต่ละช่วงอายุนั้น เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าทั้งสองหลักสูตรในแต่ละช่วงอายุมีค่าเฉลี่ยของคะแนนในแต่ละแบบทดสอบแตกต่างกัน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม

เมื่อพิจารณาผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแยกตามรายละเอียดของแบบทดสอบ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.2

แสดงค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษา
ด้านความเข้าใจในการใช้คำลักษณนามของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อ	คำนาม	คำลักษณ นาม ที่ใช้ถาม	คำลักษณ นาม เป้าหมาย	ร้อยละของคะแนน				
				ปกติ		นานาชาติ		เฉลี่ย รวม
				5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี	
1	กระเป๋	ใบ	ใบ	90.0	100.0	100.0	100.0	97.5
2	ลูกเจี๊ยบ	ตัว	ตัว	100.0	100.0	100.0	100.0	100
3	เรือ	ลำ	ลำ	100.0	100.0	100.0	100.0	100
4	ขา	ขา / ข้าง	ขา / ข้าง	100.0	100.0	100.0	100.0	100
5	เสื่อ	ตัว	ตัว	90.0	100.0	100.0	100.0	97.5
6	สุนัข	ก้อน	ตัว	100.0	100.0	90.0	100.0	97.5
7	เด็ก	ตัว	คน	93.3	100.0	83.3	86.7	90.82
8	โทรทัศน์	ลูก	เครื่อง	53.3	73.3	40.0	73.3	59.97
9	ฟัน	แท่ง	ซี่	70.0	93.3	66.7	100.0	82.5
10	รถยนต์	หลัง	คัน	100.0	100.0	66.7	100.0	91.67
11	กระจก	ใบ	บาน	30.0	20.0	23.3	16.7	22.5
12	ไข่	ผล	ฟอง, ลูก, ใบ	93.3	100.0	93.3	100.0	96.65
13	กล้วย	พวง	หวี	43.3	100.0	33.3	86.7	65.82
14	ดินสอ	เส้น	แท่ง	93.3	100.0	93.3	100.0	96.65
15	ผ้าห่ม	แผ่น	ผืน	73.3	100.0	76.7	93.3	85.82

เมื่อพิจารณาเฉพาะคำลักษณนามที่ใช้ถูกต้องอยู่แล้ว (ข้อ 1-5 ตารางที่ 5.2) ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทุกกลุ่มมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในส่วนนี้คิดเป็นร้อยละ 100 มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 1 คนในกลุ่มหลักสูตรปกติอายุ 5-6 ปีที่ทำคะแนนในส่วนนี้คิดเป็นร้อยละ 90 ซึ่งยังถือว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก

สำหรับคำลักษณนามที่ใช้ถามเพื่อทดสอบว่ากลุ่มตัวอย่างจะสามารถรับรู้ข้อผิดและแก้ไขถูกต้องได้หรือไม่ (ข้อ 6-15 ตารางที่ 5.2) โดยรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปีทั้งสองหลักสูตรจะมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในส่วนนี้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 5-6 ปี อย่างเห็นได้ชัด และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตรในช่วงอายุเดียวกันพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตร

ปกติมีคะแนนความถูกต้องของการรับรู้และแก้ไขในส่วนนี้ดีกว่ากลุ่มหลักรัฐธรรมนูญนาชาติทั้งสองช่วงอายุ

คำลักษณนามที่ทดสอบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดได้หรือไม่ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทที่ความหมายของคำลักษณนามที่ใช้ถามแตกต่างจากคำลักษณนามที่ถูกต้องอย่างชัดเจน (ข้อ 6-10 ตารางที่ 5.2) และประเภทที่ความหมายของคำลักษณนามที่ใช้ถามแตกต่างจากคำลักษณนามที่ถูกต้องอย่างไม่ชัดเจน (ข้อ 11-15 ตารางที่ 5.2) โดยรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนในข้อ 6-10 ซึ่งเป็นแบบที่ความหมายแตกต่างกันอย่างชัดเจนได้ดีกว่าข้อ 11-15 ซึ่งเป็นแบบที่ความหมายแตกต่างกันแบบไม่ชัดเจน

คำลักษณนามประเภทที่ความหมายของคำลักษณนามที่ใช้ถามแตกต่างจากคำลักษณนามที่ถูกต้องอย่างชัดเจน (ข้อ 6-10 ตารางที่ 5.2) พบว่า ไม่มีข้อใดที่กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้ถูกต้องทุกคน นอกจากนี้การตอบของกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลาย กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ข้อผิดพลาดและแก้ไขในข้อที่มีการเปลี่ยนคำลักษณนามของสุนัขจากคำว่า “ตัว” เป็น “ก้อน” ได้ดีที่สุด มีกลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียวซึ่งอยู่ในกลุ่มหลักรัฐธรรมนูญนาชาติอายุ 5-6 ปีที่ไม่สามารถรับรู้และแก้ไขได้ ส่วนข้อที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถรับรู้และแก้ไขได้น้อยที่สุดคือ คำลักษณนามของโทรทัศน์จากคำว่า “เครื่อง” เป็นคำว่า “ลูก”

ประเภทที่สองคือ ประเภทที่ความหมายของคำลักษณนามที่ใช้ถามแตกต่างจากคำลักษณนามที่ถูกต้องอย่างไม่ชัดเจน (ข้อ 11-15 ตารางที่ 5.2) คำลักษณนามประเภทนี้พบว่า ไม่มีข้อใดที่กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้ถูกต้องทั้งหมด คำตอบของกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายเช่นเดียวกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดสามารถรับรู้ข้อผิดพลาดและแก้ไขคำลักษณนามของไข่ จากคำว่า “ฟอง, ลูก, ใบ” เป็น “ผล” และคำลักษณนามของดินสอ จากคำว่า “แท่ง” เป็น “เส้น” ได้ถูกต้องมากที่สุด และสามารถรับรู้และแก้ไขข้อที่มีการเปลี่ยนคำลักษณนามของกระจก จากคำว่า “บาน” เป็น “ใบ” ได้น้อยที่สุด

คำตอบและ/หรือการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะการรับรู้ข้อผิดพลาดและมีแนวโน้มที่จะแก้ไขคำลักษณนามที่ผิดให้ถูกต้องของกลุ่มตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งคิดว่าคำลักษณนามที่ให้ไปนั้น เป็นคำที่ถูกต้องอยู่แล้ว เนื่องจากเป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำลักษณนามที่ถูกต้อง เช่น เมื่อถามว่าคำลักษณนามของคำว่า กระจก (ข้อที่ 11 ตารางที่ 5.2) คือคำว่า “ใบ” ใช่หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างตอบว่า ใช่ ซึ่งแท้จริงคำลักษณนามที่ถูกต้องของคำว่ากระจกคือ “บาน”

การแก้ไขคำลักษณนามคำอื่นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ได้ว่ามีการใช้ผิด (ข้อ 6-15 ตารางที่ 5.2) มีหลายลักษณะ ดังนี้ เมื่อกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถนำคำลักษณนามที่ถูกต้องเหมาะสมมาตอบได้ กลุ่มตัวอย่างจะเลือกใช้คำว่า “อัน” มาตอบ ซึ่งคำนามที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ คำว่า “อัน” มาตอบ ได้แก่ โทรทัศน์ ฟัน กระจก ดินสอ ผ้าห่ม รถยนต์ ไข่ อย่างไรก็ตามในคำนามที่ผู้วิจัยให้คำลักษณนามที่ถูกต้องอยู่แล้ว เช่น คำลักษณนามของคำว่า กระเป๋า และ เลื่อ (ข้อ 1 และ ข้อ 5 ตารางที่ 5.2) กลุ่มตัวอย่างบางคนยังได้เลือกใช้ คำว่า “อัน” มาตอบ

รูปแบบต่อมาที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้คือ เลื่อนนำส่วนประกอบ หรือลักษณะของคำนามนั้นๆ ที่กลุ่มตัวอย่างเห็นได้มาตอบ เช่น คำลักษณนามของคำว่าโทรทัศน์ ใช้คำว่า “ช่องจอ” คำลักษณนามของคำว่า ดินสอสี ใช้คำว่า “สี” คำลักษณนามของคำว่า กล้วย (ที่เป็นหวี) ใช้คำว่า “ซีก กลีบ ผล” คำลักษณนามของคำว่ากระจก ใช้คำว่า “แผ่น ผืน” นอกจากนี้ การแก้ไขคำลักษณนามให้ถูกต้องอีกรูปแบบหนึ่งที่ได้พบได้ คือ การที่กลุ่มตัวอย่างนำส่วนหนึ่งของคำหรือคำนามนั้นๆ มาใช้ เช่น คำลักษณนามของโทรทัศน์ ใช้คำว่า โทรทัศน์ ส่วนคำนามอื่นๆ ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบในลักษณะนี้ได้แก่ ฟัน รถยนต์ ไข่ และผ้า

รูปแบบสุดท้าย เป็นการแก้ไขโดยการตอบคำลักษณนามที่ไม่เกี่ยวข้องกับคำลักษณนามที่ถูกต้องเลย เช่น แก้ไขคำลักษณนามของโทรทัศน์ จากคำว่า ลูก เป็นคำว่า “คัน ตัว” เป็นต้น

อภิปราย

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีมีคะแนนความถูกต้องของการรับรู้และแก้ไขคำลักษณนามดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปี ทั้งสองหลักสูตร อาจเนื่องมาจาก กลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปีมีอายุมากกว่าจึงทำให้มีประสบการณ์ในการใช้คำลักษณนามมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 5-6 ปี

เมื่อเปรียบเทียบในด้านหลักสูตร พบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติมีคะแนนความถูกต้องของการรับรู้และแก้ไขคำลักษณนามดีกว่ากลุ่มหลักสูตรนานาชาติทั้งสองช่วงอายุ ซึ่งแม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติอาจเป็นผลมาจากการที่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรปกติมีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาไทยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรนานาชาติ ทั้งนี้คำลักษณนามเป็นลักษณะทางภาษาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ปรากฏในภาษาไทยแต่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษ จึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติ

กลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้ข้อผิดและแก้ไขคำลักษณะนามของไข่ และคำลักษณะนามของดินสอได้มากที่สุด และสามารถรับรู้และแก้ไขคำลักษณะนามของกระจกได้น้อยที่สุด อาจเนื่องมาจาก ลักษณะนามของคำว่าไข่มีคำตอบที่เป็นไปได้ถึง 3 คำ คือคำว่า “ฟอง, ลูก, โบ” ทำให้โอกาสแก้ไขให้ถูกต้องมีมากกว่า ส่วนลักษณะนามของดินสอนั้น เนื่องจากดินสอเป็นสิ่งของที่กลุ่มตัวอย่างน่าจะได้ใช้บ่อยครั้งกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับคำนามอื่นๆ ที่นำมาถาม ในขณะที่คำลักษณะนามของกระจกเป็นข้อที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ว่ามีข้อผิดและแก้ไขให้ถูกต้องได้น้อยที่สุดเนื่องจากเป็นสิ่งของที่กลุ่มตัวอย่างได้ใช้น้อยครั้งกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับคำนามอื่นๆ

นอกจากนี้ ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้คำลักษณะนาม “อัน” เมื่อไม่สามารถคิดหาคำลักษณะนามที่ถูกต้องได้ จะสังเกตได้ว่า คำนามที่กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้คำว่า “อัน” มาตอบเป็นคำนามที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิตทั้งสิ้น (กระเป่า เสื้อ โทรทัศน์ ฟัน กระจก ดินสอ ผ้าห่ม รถยนต์ ไข่) แสดงให้เห็นว่า แม้กลุ่มตัวอย่างจะยังไม่สามารถเลือกใช้คำลักษณะนามที่ถูกต้องได้ แต่ได้เลือกใช้คำลักษณะนาม “อัน” ซึ่งเป็นคำลักษณะนามที่ใช้กับสิ่งไม่มีชีวิตเช่นเดียวกันมาแก้ไขคำลักษณะนามที่ผิดให้ถูกต้อง

5.2 การทดสอบความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง

การศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง แบ่งการทดสอบออกเป็น 3 แบบ คือ 1) การทดสอบเมื่อรูปคำที่ใช้ถามเป็นคำที่ไม่มี ความหมายในภาษา (nonsense word) ซึ่งมีชื่อการทดสอบว่า เลดู - โบปี 2) การทดสอบเมื่อรูป คำที่ใช้ถามเป็นคำที่มีความหมายในภาษา ซึ่งมีชื่อการทดสอบว่า Sun - Moon และ 3) การ ทดสอบเมื่อรูปคำที่ใช้ถามเป็นคำที่มีความหมายในภาษา ซึ่งมีชื่อการทดสอบว่า Dog - Cat โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.2.1 การทดสอบ เลดู - โบปี

การทดสอบเลดู-โบปีเป็นการทดสอบว่า เมื่อนำคำที่ไม่มี ความหมายในภาษามาใช้ เรียกแทนชื่อสิ่งของทั้งแบบที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต กลุ่มตัวอย่างจะมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาใน เรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงนี้หรือไม่ อย่างไร

การให้คะแนน กลุ่มตัวอย่างจะได้ 1 คะแนนเมื่อตอบคำถามในส่วนแรกได้ถูกต้อง หรือใกล้เคียง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างจะต้องให้เหตุผลที่นอกเหนือจากประเด็นการตั้งชื่อหรือ

เรียกชื่อ ดังนั้น เมื่อถามกลุ่มตัวอย่างว่า สามารถนำคำว่า “โบปี้” มาใช้เรียกกระต่ายได้หรือไม่ หากกลุ่มตัวอย่างตอบว่าได้ ผู้วิจัยจะถามต่อว่า สามารถนำคำนี้มาเรียกกระต่ายทุกตัวในโลกได้หรือไม่ หากกลุ่มตัวอย่างตอบว่าไม่ได้และใช้เรียกหรือตั้งชื่อได้แค่บางตัวเท่านั้น คำตอบนี้จะไม่ได้รับคะแนนแต่อย่างใด นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างจะได้รับอีก 1 คะแนนเมื่อสามารถให้เหตุผลที่แสดงความเข้าใจว่ารูปคำไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์กับสิ่งอ้างอิงได้ ซึ่งหากกลุ่มตัวอย่างสามารถตอบถูก รวมทั้งให้เหตุผลที่ถูกต้องทั้งหมด กลุ่มตัวอย่างจะได้คะแนนรวมทั้งสิ้น ข้อละ 2 คะแนน

ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมจำแนกตามตัวแปรของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผลการศึกษามีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.3

แสดงการเปรียบเทียบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงในการทดสอบเลดู-โบปี้ของกลุ่มตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6
	ปกติ	นานาชาติ	ปกติ		นานาชาติ	
			5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี
\bar{x}	3.75	0	7.5	0	0	0
S.D.	.37	.00	.48	.00	.00	.00

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านคำในการทดสอบเลดู-โบปี้ในภาพรวมพบว่า ในประเด็นเรื่องหลักสูตร (ช่องที่ 1 และ 2 ตารางที่ 5.3) และในเรื่องอายุ (ช่องที่ 3 และ 4, ช่องที่ 5 และ 6 ตารางที่ 5.3) ไม่มีคู่ใดที่ผลคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม

เมื่อพิจารณาผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแยกตามรายละเอียดของแบบทดสอบ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.4

แสดงค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความ
ไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงในการทดสอบเลดู-โบปีของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อ	คำถาม	ร้อยละของคะแนน				
		หลักสูตรปกติ		หลักสูตรนานาชาติ		เฉลี่ย รวม
		5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี	
1	เรียกดินสอว่า “เลดู” ได้หรือไม่ ทำไมจึงเรียกได้ ทำไมจึงเรียกไม่ได้	0	0	0	0	0
2	เรียกกระต่ายว่า “โบปี” ได้หรือไม่ ทำไมจึงเรียกได้ ทำไมจึงเรียกไม่ได้	15.0	0	0	0	3.75

ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดไม่สามารถทำแบบทดสอบนี้ (ข้อ 1 และ 2) ได้ มีกลุ่มตัวอย่างเพียง 3 คนซึ่งอยู่ในกลุ่มหลักสูตรปกติ อายุ 5-6 ปี ที่ตอบคำถามในข้อที่ ให้เปลี่ยนชื่อสิ่งมีชีวิตได้ถูกต้อง (ข้อ 2) นั่นคือ ตอบว่าสามารถเรียกกระต่ายว่า “โบปี” ได้ แต่ทั้ง 3 คนยังไม่สามารถอธิบายได้ว่า เหตุใดจึงสามารถเปลี่ยนชื่อสิ่งมีชีวิตชนิดนี้จาก “กระต่าย” เป็น “โบปี”

คำตอบและ/หรือการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง

โดยสรุป ไม่มีกลุ่มตัวอย่างคนใดสามารถให้เหตุผลที่ถูกต้องหรือมีความหมายใกล้เคียงกับประโยคที่ว่า เราสามารถนำคำที่ไม่มีความหมายในภาษา (เลดู-โบปี) มาเรียกทั้ง สิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิตได้ เนื่องจาก รูปคำในภาษาเป็นสิ่งที่แยกออกจากสิ่งอ้างอิง

คำตอบของกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบเลดู-โบปีในข้อที่ 1 (ตารางที่ 5.4) กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดจะตอบว่าไม่สามารถใช้คำว่า “เลดู” แทนคำว่า ดินสอได้ อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ตอบว่า สามารถใช้คำว่า “เลดู” เรียกดินสอได้ โดยให้เหตุผลว่า สามารถตั้งชื่อใหม่ได้ ซึ่งเป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าไม่สามารถใช้คำว่า “เลดู” เรียกดินสอได้ ส่วนหนึ่งไม่สามารถบอกได้ว่าเพราะอะไร อีกส่วนหนึ่งให้เหตุผลสนับสนุนคำตอบของตนต่างๆ ดังนี้ เหตุผลแรก กลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรตอบว่า เนื่องจากคำว่า “ดินสอ” เป็นคำที่ใช้เรียกอุปกรณ์การเขียนอย่างหนึ่งเท่านั้น ห้ามนำคำอื่นมาใช้เรียกอุปกรณ์การเขียนชนิดนี้ ตัวอย่างคำตอบที่พบคือ

“เรียกเลดูไม่ได้ เพราะมันชื่อว่าดินสอ” “มันไม่ใช่ชื่อของมัน” “เราต้องเรียกว่าดินสอเท่านั้น เลดูเขียนไม่ได้” “เพราะมันเป็นดินสอ” “ดินสอก็ต้องเป็นดินสอ” “มันไม่ถูกต้อง”

เหตุผลที่สองเป็นเหตุผลเกี่ยวกับความไม่เข้าใจในการสื่อสาร ตัวอย่างคำตอบที่พบ “สื่อสารกับคนอื่นไม่รู้เรื่อง” “คนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง” “ไม่ได้ เพราะคนอื่นอาจไม่รู้ว่่าสิ่งนั้นคืออะไร” “คนอื่นไม่รู้จัก ไม่เข้าใจ”

กลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปีทั้งสองหลักสูตร แม้จะตอบว่าไม่สามารถนำคำว่า “เลดู” มาเรียกดินสอได้ แต่ทั้งสองกลุ่มกลับมองว่าสามารถนำคำภาษาอังกฤษมาเรียกอุปกรณ์การเขียนชนิดนี้ได้ โดยให้เหตุผลที่ไม่สามารถนำคำว่า “เลดู” มาเรียกดินสอว่า “ถ้าไม่ใช่ภาษาอังกฤษของคำว่าดินสอก็นำมาเรียกไม่ได้” “ไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เรียกอย่างนั้น แต่เรียกว่า pencil” “ดินสอในภาษาอังกฤษคือ pencil เพราะฉะนั้น ต้องเรียกว่า ดินสอ หรือ pencil เท่านั้น” “เลดูไม่ใช่ภาษาไทย”

กลุ่มตัวอย่างบางคนเข้าใจว่าให้นำคำว่า “เลดู” มาใช้เรียกแทนคำลักษณะนามของคำว่าดินสอ ดังนั้น จึงมีส่วนหนึ่งที่ตอบว่า “ดินสอก็ต้องเรียกเป็นแท่ง” และ “มันต้องเรียกว่าแท่ง” นั่นคือ ไม่สามารถเรียกดินสอว่า “เลดู” ได้ แต่ต้องเรียกเป็น แท่ง

นอกจากนี้ มีกลุ่มตัวอย่างที่เข้าใจว่าเลดูคืออุปกรณ์ทางอวกาศซึ่งถือเป็นสิ่งของอื่นที่ไม่ใช่ดินสอ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวจึงไม่สามารถนำคำนี้มาเรียกดินสอได้

สำหรับคำถามในข้อที่สองซึ่งเป็นการนำคำที่ไม่มี ความหมายในภาษาไปเรียกสิ่งมีชีวิต กลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าสามารถนำคำว่า “โบบี” ไปเรียกกระต่ายได้ ส่วนหนึ่งไม่สามารถให้เหตุผลได้ อีกส่วนหนึ่งให้เหตุผลที่ไม่ถูกต้อง เช่น “เวลาเราไปซื้อกระต่าย เราต้องตั้งชื่อให้มัน กระต่ายทั่วไปเราก็เรียกว่า ‘โบบี’ ” “เราตั้งชื่อกระต่ายอย่างนั้นก็ได้ แต่เรียกกระต่ายทุกตัวในโลกว่าโบบีไม่ได้ เพราะเจ้าของแต่ละคนก็ตั้งชื่อต่างกันไป ถ้าเรียกกระต่ายทั้งหมดก็ต้องเรียกว่า กระต่าย หรือ rabbit เท่านั้น”

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าไม่สามารถนำคำว่า “โบบี” มาเรียกกระต่ายได้ ให้เหตุผลต่างๆ ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมองว่าไม่สามารถนำคำว่าโบบีมาเรียกกระต่ายได้ แต่หากเป็นแค่การตั้งชื่อก็สามารถทำได้ และส่วนใหญ่เมื่อถามต่อว่า ถ้าใช้คำนี้เรียกกระต่ายทุกตัวในโลกได้หรือไม่ กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจะตอบว่าไม่ได้ เช่น “ไม่ได้เพราะมันเป็นกระต่ายอยู่แล้ว แต่ถ้าตั้งชื่อก็ได้” “กระต่ายทุกตัวก็คือกระต่าย แต่ถ้าเราจะตั้งชื่อให้มันว่าโบบีก็อาจจะได้”

อีกกลุ่มหนึ่งมองว่าโบบีเป็นอีกสิ่งหนึ่งแยกจากกระต่าย คำตอบที่พบจากกลุ่มนี้ เช่น “ไม่ได้ เพราะโบบีมันกระโดดไม่ได้...ในความจริงเรียกกันว่ากระต่าย” “ไม่ได้ เพราะกระต่ายเป็น

ชื่อของมัน” “ถ้าเป็นภาษาไทยก็เรียกกระต่าย เหมือนภาษาอังกฤษก็เรียก rabbit” “ไม่ได้เพราะมันไม่ใช่คำว่ากระต่าย...rabbit ก็ได้” “ไม่ได้เพราะ(โบบี)มันไม่ใช่สัตว์” “ไม่ได้ เพราะกระต่ายก็คือกระต่าย โบบีก็คือโบบี” “ไม่ได้ เพราะโบบีไม่เหมือนกับกระต่าย”

กลุ่มสุดท้ายมองว่า การใช้คำว่าโบบีนี้เรียกกระต่าย อาจทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ดังคำตอบ เช่น “เดี๋ยวคนอื่นไม่เข้าใจ” “ไม่ได้เพราะความหมายมันไม่เหมือนกัน” “ไม่ได้ เพราะถ้าบอกเพื่อนว่า เรามีโบบีที่บ้าน เพื่อนก็ไม่รู้ว่าโบบีคืออะไร” “ไม่ได้เพราะคนอื่นไม่รู้ว่าจะเรียกกระต่ายว่าโบบี”

อภิปราย

แม้ว่าผลการศึกษาที่มีผู้ศึกษาไว้ก่อนแล้วจะกล่าวไว้ว่า เด็กที่มีภาวะสองภาษาจะมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีภาวะสองภาษา อย่างไรก็ตาม ผลการทดสอบจากแบบทดสอบนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมด ทั้งหลักสูตรปกติและหลักสูตรนานาชาติ ทั้งสองช่วงอายุ ไม่สามารถทำแบบทดสอบนี้ได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่แบบทดสอบนี้เป็นการทดสอบความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงแบบแรกในจำนวน 3 แบบทดสอบทั้งหมด ประกอบกับไม่มีเงื่อนไขหรือตัวอย่างใดๆ ให้กลุ่มตัวอย่างเรียนรู้ จึงถือเป็นแบบทดสอบที่มีระดับความยากสูง ทำให้คะแนนที่ได้มีระดับต่ำมาก

แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคนจะไม่สามารถตอบคำถามในแบบทดสอบนี้ได้ คะแนนที่ได้ยังมีแนวโน้มว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถทำแบบทดสอบในข้อที่มีการนำคำที่ไม่มีความหมายในภาษามาใช้เรียกแทนชื่อสิ่งมีชีวิต (กระต่าย) (ข้อ 2) ได้มากกว่าข้อที่มีการนำคำที่ไม่มีความหมายในภาษามาใช้เรียกแทนชื่อสิ่งไม่มีชีวิต (ดินสอ) (ข้อ 1) ซึ่งผลที่ได้นี้สอดคล้องกับข้อสังเกตที่ผู้วิจัยคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่า กลุ่มตัวอย่างน่าจะตอบคำถามในข้อที่เป็นสิ่งมีชีวิตได้ดีกว่าข้อที่เป็นสิ่งไม่มีชีวิต เนื่องจากโดยทั่วไปเรามีการตั้งชื่อสิ่งมีชีวิต แต่ไม่มีการตั้งชื่อสิ่งไม่มีชีวิต ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงอาจทำแบบทดสอบในข้อนี้ได้ดีกว่า

5.2.2 การทดสอบ Sun – Moon

การทดสอบที่ชื่อว่า Sun-Moon เป็นการทดสอบความเข้าใจเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงเมื่อรูปคำที่ใช้ถามเป็นคำที่มีความหมายในภาษา โดยแบ่งการทดสอบออกเป็น 3 ส่วนย่อย ส่วนแรกเป็นการถามว่ากลุ่มตัวอย่างจะสามารถเรียกพระอาทิตย์ว่า

“พระจันทร์” และเรียกพระจันทร์ว่า “พระอาทิตย์” ได้หรือไม่ ทำไมจึงเรียกได้ และทำไมจึงเรียกไม่ได้ แล้วจึงถามต่อในส่วนที่ 2 ว่า ถ้าสมมติทุกคนในโลกเห็นด้วยการเปลี่ยนชื่อ โดยเปลี่ยนมาเรียกพระอาทิตย์เป็นพระจันทร์และเรียกพระจันทร์เป็นพระอาทิตย์แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะเรียกสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าในเวลาเช้านอนว่าอะไร เพราะเหตุใดจึงเรียกเช่นนั้น ในส่วนที่ 3 ของแบบทดสอบนี้เป็นการให้กลุ่มตัวอย่างอธิบายลักษณะของท้องฟ้าในเวลาที่เกิดกลุ่มตัวอย่างเช้านอน พร้อมทั้งให้เหตุผลที่ถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อทดสอบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผ่านขั้นตอนของการทดสอบในส่วนที่ 2 มาแล้ว จะทราบหรือไม่ว่า คำว่า “พระจันทร์” ที่นำมาใช้เรียกพระอาทิตย์ในส่วนที่ 2 นั้น เป็นเพียงแค่สัญลักษณ์ คุณสมบัติของพระอาทิตย์ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนตาม นั่นคือ เมื่อเปลี่ยนไปเรียกว่าพระจันทร์แล้ว ท้องฟ้าไม่จำเป็นต้องมืดตามไปด้วย หรือเมื่อเปลี่ยนไปเรียกพระจันทร์ว่า “พระอาทิตย์” แล้ว ท้องฟ้าไม่จำเป็นต้องสว่างแต่อย่างใด

การให้คะแนนแบบทดสอบนี้ ในแต่ละส่วน กลุ่มตัวอย่างจะได้ 1 คะแนนเมื่อตอบคำถามได้ถูกต้อง และได้อีก 1 คะแนนเมื่อสามารถให้เหตุผลที่เหมาะสม รวมทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างจะได้ 6 คะแนน (3 ส่วน) เมื่อสามารถตอบคำถามและให้เหตุผลได้อย่างถูกต้อง

ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อพิจารณาจำแนกตามตัวแปรของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผลการศึกษามีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.5

แสดงการเปรียบเทียบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำ และสิ่งอ้างถึงในการทดสอบ Sun - Moon ของกลุ่มตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6
	ปกติ	นานาชาติ	ปกติ		นานาชาติ	
			5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี
\bar{x}	44.16	50.0	30.0*	58.33*	36.66	63.33
S.D.	1.60	1.86	1.81	.71	1.99	1.40

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงในการทดสอบ Sun – Moon โดยภาพรวม พบว่า มีเพียงกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปี และ 8-9 ปี ที่ศึกษาหลักสูตรปกติ (ช่องที่ 3 และ 4 ตารางที่ 5.5) ที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(18) = -2.762, p = .018$) โดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรปกติในช่วงอายุ 8-9 ปีมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรปกติในช่วงอายุ 5-6 ปี ในขณะที่การเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตร และการเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างในหลักสูตรนานาชาติพบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติดีกว่าหลักสูตรปกติ (ช่องที่ 1 และ 2) และคะแนนของกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 8-9 ปี ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 5-6 ปี โดยคะแนนเฉลี่ยในแต่ละคู่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม

เมื่อพิจารณาผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแยกตามรายละเอียดของแบบทดสอบ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.6

แสดงค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงในการทดสอบ Sun - Moon ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อ	คำถาม	ร้อยละของคะแนน				
		ปกติ		นานาชาติ		เฉลี่ยรวม
		5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี	
1	เรียก "พระอาทิตย์" ว่า "พระจันทร์" ได้หรือไม่ ทำไม่ถึงเรียกได้ ทำไม่ถึงเรียกไม่ได้	5.0	0	0	10.0	3.75
2	สมมติทุกคนเห็นด้วยกับการเปลี่ยนชื่อ กลุ่มตัวอย่างเรียกสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าตอนเข้านอนว่าจะไร	45.0	90.0	60.0	90.0	71.25
3	อธิบายลักษณะท้องฟ้าตอนเข้านอนว่า "มืดหรือสว่าง"	40.0	85.0	50.0	90.0	66.25

คำถามส่วนแรกซึ่งเป็นการถามว่ากลุ่มตัวอย่างจะสามารถเรียกพระอาทิตย์ว่า “พระจันทร์” และเรียกพระจันทร์ว่า “พระอาทิตย์” ได้หรือไม่ หรือไม่จึงเรียกได้ และทำไมจึงเรียกไม่ได้ นั่น กลุ่มตัวอย่างแทบทั้งหมดไม่สามารถตอบได้ มีเพียงกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในหลักสูตรปกติ อายุ 5-6 ปี 1 คน และหลักสูตรนานาชาติ อายุ 8-9 ปี 2 คน ที่ตอบว่า สามารถเรียกพระอาทิตย์ว่า พระจันทร์ได้ อย่างไรก็ตาม ทั้ง 3 คนนี้ไม่สามารถอธิบายเหตุผลที่ถูกต้องสนับสนุนคำตอบของตนเองได้ คะแนนของคำถามในส่วนนี้แสดงให้เห็นว่า เมื่อถามคำถามเกี่ยวกับความไม่สัมพันธ์กัน ระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงโดยยังมีได้มีการอธิบายคุณสมบัติของภาษาลักษณะนี้ กลุ่มตัวอย่างแทบทุกคนจะไม่สามารถแสดงความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในเรื่องนี้

คำถามในส่วนที่สอง ซึ่งถามว่า ถ้าสมมติทุกคนในโลกเห็นด้วยการเปลี่ยนชื่อ โดยเปลี่ยนมาเรียกพระอาทิตย์เป็นพระจันทร์แล้ว กลุ่มตัวอย่างจะเรียกสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าในเวลาเข้านอนว่าอะไร คำตอบที่ถูกต้องคือ กลุ่มตัวอย่างควรเรียกสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าในเวลาเข้านอนว่า “พระอาทิตย์” และเหตุผลที่ถูกต้อง ในส่วนนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้ดีขึ้นมากเมื่อเปรียบเทียบกับส่วนแรก โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปี ทั้งสองหลักสูตรที่ทำได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 5-6 ปี ประมาณ 2 เท่า โดยทำได้คิดเป็นร้อยละ 90 ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก

คำถามส่วนที่สองนี้ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตรในช่วงอายุเดียวกันพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนดีกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติในช่วงอายุ 5-6 ปี โดยทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 60 และร้อยละ 45 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างดี และระดับค่อนข้างต่ำ ตามลำดับ ส่วนกลุ่มอายุ 8-9 ปี พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 90 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก

สำหรับผลคะแนนของคำถามส่วนที่สาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทำคะแนนได้น้อยกว่าคำถามในส่วนที่สองเพียงเล็กน้อย มีเพียงกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติ อายุ 8-9 ปี ที่ทำคะแนนได้เท่ากับคะแนนในส่วนที่สองคิดเป็นร้อยละ 90 คะแนน ถือว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก

ในส่วนที่สามนี้มีลักษณะใกล้เคียงกับคะแนนในส่วนที่สอง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปี ทั้งสองหลักสูตรมีค่าร้อยละของคะแนนความถูกต้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างอายุ 5-6 ปี ประมาณ 2 เท่าเช่นเดียวกัน โดยทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 85 และร้อยละ 90 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ดีมาก นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างหลักสูตรในช่วงอายุเดียวกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนดีกว่าหลักสูตรปกติในช่วงอายุ 5-6 ปี โดยทั้งสองหลักสูตรทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 50 และร้อยละ 40 ตามลำดับ ถือว่าอยู่ในระดับพอใช้ และ ระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปี พบว่า กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนดีกว่า

หลักสูตรปกติในช่วงอายุ 8-9 ปีเล็กน้อย นั่นคือ ทำคะแนนได้คิดเป็น ร้อยละ 90 และร้อยละ 85 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก

คำตอบและ/หรือการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง

แบบทดสอบ Sun-Moon นี้ ประกอบด้วยคำถาม 3 ส่วน คำถามส่วนแรกถามว่าจะสามารถเรียกพระอาทิตย์ว่าพระจันทร์ และเรียกพระจันทร์ว่าพระอาทิตย์ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด กลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดตอบว่า ไม่สามารถเรียกพระอาทิตย์ว่าพระจันทร์ได้ มีเพียง 3 คนจากกลุ่มหลักสูตรปกติ อายุ 5-6 ปี 1 คน และหลักสูตรนานาชาติ ในช่วงอายุ 8-9 ปี 2 คน ที่ตอบว่า ได้ ทั้งสามคนให้เหตุผลว่า “บางคนงกก็เลยเรียกสลับกันได้” “เพราะมันอยู่บนท้องฟ้าเหมือนกัน” “เพราะพระจันทร์กับพระอาทิตย์เรารู้สึกว่ามันเป็นดวงดาวเหมือนกัน” ซึ่งถึงแม้กลุ่มตัวอย่างจะตอบว่าสามารถสลับชื่อได้ แต่เหตุผลดังกล่าวไม่ใช่เหตุผลที่ถูกต้อง ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จึงได้ 1 คะแนนจากคำตอบที่ว่า พระอาทิตย์กับพระจันทร์สามารถสลับชื่อกันได้ แต่ไม่ได้รับคะแนนในส่วนของการให้เหตุผล เนื่องจากเหตุผลที่ให้เป็นเหตุผลที่ไม่ถูกต้อง

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า ไม่สามารถสลับชื่อพระอาทิตย์กับพระจันทร์ได้ (กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ ไม่ได้รับคะแนนใดๆ เนื่องจากตอบว่าไม่สามารถสลับชื่อพระอาทิตย์กับพระจันทร์ได้) กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ ส่วนหนึ่งไม่สามารถให้เหตุผลได้ อีกส่วนหนึ่งได้ให้เหตุผลสนับสนุนคำตอบของตนเองดังต่อไปนี้

กลุ่มแรกให้เหตุผลว่า เป็นเพราะคิดว่าการเปลี่ยนชื่อจะทำให้หน้าที่ของสิ่งของ (ซึ่งในที่นี้คือพระอาทิตย์กับพระจันทร์) เปลี่ยนไป ตัวอย่างคำตอบเช่น “ไม่ได้ เพราะตอนเช้าก็กลายเป็นตอนมืด และตอนมืดก็กลายเป็นตอนเช้า” “ไม่ได้เพราะมันเป็นฤดูของมัน”

เหตุผลที่สองคือ ไม่สามารถสลับหรือเปลี่ยนชื่อพระอาทิตย์กับพระจันทร์ได้ เพราะเชื่อว่าสิ่งของสิ่งนี้ใช้ชื่อนี้ได้เท่านั้น ตัวอย่างคำตอบเช่น “ไม่ได้ เพราะมันก็ชื่อนี้อยู่แล้ว” “ไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ชื่อของมัน” “ไม่ได้ เพราะมันมีชื่ออยู่แล้ว” “ไม่ได้ เพราะตอนเช้าดวงอาทิตย์ต้องขึ้น ตอนกลางคืนดวงจันทร์ต้องขึ้น เรียกพระอาทิตย์ว่าพระจันทร์ไม่ได้ เพราะดวงจันทร์มีแสงน้อยกว่า” “ไม่ได้ เพราะมันเป็นชื่อของมันอยู่แล้ว ไม่สามารถเปลี่ยนได้” “ไม่ได้ เพราะพระอาทิตย์ก็ต้องเรียกว่าพระอาทิตย์ พระจันทร์ก็ต้องเรียกพระจันทร์” “ไม่ได้ เพราะพระจันทร์เป็นพระจันทร์ พระอาทิตย์เป็นพระอาทิตย์”

เหตุผลลักษณะต่อมาคือ พระอาทิตย์และพระจันทร์เป็นสิ่งที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงไม่สามารถสลับชื่อกันได้ ตัวอย่างคำตอบ เช่น “ไม่ได้ เพราะพระจันทร์กับพระอาทิตย์แตกต่างกัน”

“ไม่ได้ เพราะพระอาทิตย์มีหนึ่งเดียวและพระจันทร์ก็มีหนึ่งเดียว ไม่สามารถเรียกซ้ำกันได้” “ไม่ได้ เพราะพระอาทิตย์มีนร้อน พระจันทร์มีนเย็น” “ไม่ได้ เพราะพระจันทร์มีนสำหรับกลางคืนและพระอาทิตย์สำหรับกลางวันและตอนเช้า”

เหตุผลสุดท้ายเกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะทำให้สื่อสารกับผู้อื่นไม่เข้าใจ ตัวอย่างคำตอบเช่น “ไม่ได้ เพราะคนทั่วไปเรียกพระอาทิตย์ว่าพระอาทิตย์” “ไม่ได้ เพราะคนเราปกติเรียกพระอาทิตย์ว่าพระอาทิตย์ เรียกพระจันทร์ว่าพระจันทร์ ถ้าไม่เรียกแบบนี้ก็จะดูประหลาด” “ไม่ได้ เพราะถ้าบอกว่าพระจันทร์ขึ้น คนที่เราบลุกก็จะหลับต่อเพราะคิดว่าพระจันทร์ยังอยู่” “ไม่ได้ เพราะคนเขาฟังไม่ออก ไม่รู้เรื่อง” “ไม่ได้ เพราะสลับกันไม่ได้ คนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง” “ไม่ได้ เพราะเรียกไม่เหมือนคนอื่น...ฟังไม่รู้เรื่อง สื่อสารกันไม่ได้”

คำถามส่วนที่สองถามว่า สมมติว่าทุกคนเห็นด้วยกับการเปลี่ยนชื่อ กลุ่มตัวอย่างจะเรียกสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าในเวลาเข้านอนว่าอะไร มีกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยที่ตอบไม่ได้เลย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะไม่ได้คะแนนใดๆ อย่างไรก็ตามก็ดี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบถูกต้องว่า “พระอาทิตย์” ด้วยเหตุผลเดียวกันคือ เนื่องจากเป็นเงื่อนไขหรือข้อตกลงที่ผู้วิจัยกำหนดให้แล้ว ตัวอย่างคำตอบ เช่น “เรียกว่าพระอาทิตย์ เพราะว่าตกลงกันไว้แล้ว” เรียกพระอาทิตย์ เพราะทุกคนเห็นด้วยกับการเปลี่ยนชื่อ” “เรียกพระอาทิตย์ เพราะเขาเปลี่ยนชื่อกันแล้ว” “เรียกดวงอาทิตย์ เพราะทุกคนสลับชื่อแล้ว” “เรียกพระอาทิตย์ เพราะคนทั่วโลกยอมรับแล้วว่าอยากเปลี่ยนชื่อ” เรียกพระอาทิตย์ เพราะต้องทำตามคนอื่นเขา” “เรียกพระอาทิตย์ เพราะทุกคนในโลกเรียกพระอาทิตย์ เราก็ต้องเรียก ไม่งั้นจะกลายเป็นแกะดำ และเราก็ตอบรับแล้ว” “เรียกพระอาทิตย์ เพราะเขาตั้งชื่อให้เป็นพระอาทิตย์แล้ว” “เรียกพระอาทิตย์ เพราะทุกคนที่อยู่ข้างนอกคิดว่าเป็นพระอาทิตย์ ถ้าเราพูดว่าพระจันทร์ก็จะอยู่กับคนส่วนมากไม่ได้” (คำตอบเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างจะได้รับ 2 คะแนน เนื่องจากตอบคำถามและให้เหตุผลได้อย่างถูกต้อง) นอกจากนี้ มีกลุ่มตัวอย่างบางคนตอบว่า “เรียกว่าพระอาทิตย์” แต่ไม่สามารถให้เหตุผลใดๆ ได้ (ลักษณะนี้ กลุ่มตัวอย่างจะได้เพียง 1 คะแนน เนื่องจากตอบคำถามได้ถูกต้อง แต่ไม่สามารถให้เหตุผลใดๆ ได้)

อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งที่ยังคงเรียกสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าในเวลาค่ำคืนว่าพระจันทร์ โดยไม่สามารถให้เหตุผลสนับสนุนคำตอบของตนเองได้ อีกส่วนหนึ่งยืนยันว่าจะเรียกพระจันทร์ แม้เงื่อนไขที่กำหนดให้จะเป็นอย่างไรก็ตาม ตัวอย่างคำตอบ เช่น “เรียกพระจันทร์ (ผู้วิจัยถามต่อว่า เพราะอะไร ทั้งๆ ที่เปลี่ยนชื่อแล้ว) เพราะยังไม่นอนก็คือพระจันทร์ (ผู้วิจัยถามต่อว่า ต่อให้คนทั้งโลกเรียกว่าพระอาทิตย์ ก็ยังเรียกว่าพระจันทร์ใช่หรือไม่) ใช่” (กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะไม่ได้คะแนนใดๆ) นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างอีกส่วนที่ยืนยันว่าจะเรียกพระจันทร์ในคราวแรก

แต่เมื่อถูกย้ำถึงเงื่อนไขอีกครั้ง กลุ่มตัวอย่างจึงเปลี่ยนคำตอบ (กลุ่มตัวอย่างส่วนนี้จะได้ 1 คะแนน แม้ว่าคำตอบของกลุ่มตัวอย่างในตอนแรกจะตอบว่าพระจันทร์ แต่เมื่อถูกพูดถึงเงื่อนไข กลุ่มตัวอย่างจะตอบใหม่และให้เหตุผลที่สอดคล้องกับการยอมรับเงื่อนไข) เช่น “เรียกว่าพระจันทร์ เพราะว่าจริงๆ มันเป็นพระจันทร์” “เรียกพระจันทร์เหมือนเดิม เพราะคนเรามักจะคุ้นกับสิ่งที่เป็ชื่อเดิมมากกว่า (ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วถ้าคนอื่นเปลี่ยนไปเรียกเป็นพระอาทิตย์แล้ว) ถ้าเปลี่ยนไปเรียกแล้ว ผมก็คงต้องเปลี่ยนด้วย” “เรียกพระจันทร์เหมือนเดิม เพราะถึงจะเปลี่ยนชื่อ แต่เราก็ตองใช้ชื่อเดิมซึ่งมันถูก (ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วถ้าทุกคนตกลงเปลี่ยนชื่อ) ถ้าอยู่ในสังคมเราก็ตองเรียกพระอาทิตย์ อยู่บ้านเราก็ตองเรียกพระจันทร์”

คำถามส่วนสุดท้าย เป็นส่วนที่ต่อเนื่องมาจากส่วนที่สอง จะถามเมื่อกลุ่มตัวอย่างสามารถตอบคำถามในส่วนที่สองได้ถูกต้อง โดยให้กลุ่มตัวอย่างอธิบายลักษณะท้องฟ้าในตอนเช้า นอนว่ามีลักษณะมืดหรือสว่าง คำตอบส่วนมากที่ได้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง คือ ตอบว่า จะมีลักษณะมืด ตัวอย่างคำตอบ เช่น “มีสีดำเหมือนเดิม” “มืด เพราะเราแค่เปลี่ยนชื่อมันเฉยๆ” “มืด (แต่ให้เหตุผลไม่ได้)” “มืด เพราะที่จริงมันเป็นดวงจันทร์” “มืด เพราะพระจันทร์มีแสงสว่างไม่พอ” “มืด เพราะดวงจันทร์ก็ตองเป็นดวงจันทร์ เปลี่ยนชื่อมันก็เป็นเหมือนเดิม” “มืด เพราะ เราไม่สามารถเปลี่ยนระบบสุริยะได้” “ท้องฟ้าก็มืด เพราะดวงจันทร์มันก็มืด (ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วเราเปลี่ยนชื่อเป็นดวงอาทิตย์ มันไม่สว่างหรือ) ไม่ เพราะมันไม่ได้อยู่ที่ชื่อ มันอยู่ที่ดวงจันทร์” “สว่างนิดหน่อย เพราะมันก็มีแสงนิดหน่อย” “มืด เพราะเปลี่ยนชื่อแต่สถานการณ์ไม่เปลี่ยน” “มืดอยู่ เพราะจริงๆ มันยังเป็นดวงจันทร์เหมือนเดิม” “มืดเหมือนเดิม เพราะมันไม่เหมือนกัน ยังไงมันก็เป็นพระจันทร์” “มืด เพราะเราเปลี่ยนแค่ชื่อ ไม่ได้เปลี่ยนให้มันเป็นพระอาทิตย์” (กลุ่มตัวอย่างที่ตอบคำตอบเหล่านี้จะได 2 คะแนน เนื่องจากเป็นคำตอบที่ถูกต้องและกลุ่มตัวอย่างให้เหตุผลที่สอดคล้องกับความจริงที่ว่า คุณสมบัติของพระจันทร์มิได้เปลี่ยนไปตามชื่อที่เปลี่ยนแต่อย่างใด)

อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งตอบว่าท้องฟ้ายังคงมีแสงสว่างเนื่องจากเปลี่ยนไปเรียกพระจันทร์เป็นพระอาทิตย์แล้ว ดังเช่น “สว่าง เพราะพระอาทิตย์มีแสงสว่าง” “สว่าง เพราะเราเรียกมันว่าพระอาทิตย์” (คำตอบเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างจะไม่ได้รับคะแนนใดๆ เนื่องจากเป็นคำตอบที่ไม่ถูกต้อง)

อภิปราย

ลักษณะที่คล้ายคลึงกันของคะแนนในส่วนที่สองและส่วนที่สาม คือ การที่คะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรในช่วงอายุ 8-9 ปีมากกว่าคะแนนของกลุ่มตัวอย่างอายุ 5-6 ปี

ประมาณ 2 เท่า แสดงให้เห็นว่า ในช่วงอายุตั้งแต่ 5-6 ปี ไปจนถึง 8-9 ปี เป็นช่วงที่เด็กจะมีพัฒนาการในเรื่องความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างถึงค่อนข้างมาก เมื่ออายุ 8-9 ปี เด็กจะมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในเรื่องนี้อยู่ในระดับที่ค่อนข้างสมบูรณ์ นอกจากนี้การที่กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติมีคะแนนดีกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติทั้งสองช่วงอายุเพียงเล็กน้อยสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผ่านมาซึ่งกล่าวว่า เด็กที่มีภาวะสองภาษาจะมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างถึงดีกว่าเด็กที่ไม่มีภาวะสองภาษา อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่เกิดขึ้นในงานวิจัยนี้เป็นความแตกต่างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้นแม้จะมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกัน แต่ยังไม่สามารถสรุปได้ชัดเจนนัก

การที่กลุ่มตัวอย่างสามารถทำคะแนนในคำถามส่วนที่สอง (ข้อ 2 ตารางที่ 5.6) ได้ดีขึ้นมากเมื่อเทียบกับคำถามส่วนแรก อาจเนื่องมาจากการที่คำถามนี้มีการให้เงื่อนไขแก่กลุ่มตัวอย่างก่อนว่า “ทุกคนเห็นด้วยกับการเปลี่ยนชื่อพระอาทิตย์ ไปเรียกเป็นพระจันทร์” สอดคล้องกับลักษณะสำคัญของหนึ่งของภาษา นั่นคือ การที่ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์ใช้เพื่อสื่อสารกัน และระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์นำมาใช้กันนี้แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ยอมรับสัญลักษณ์ดังกล่าว เช่นเดียวกับเงื่อนไขที่ปรากฏในคำถามส่วนที่สองนี้ ที่ยอมรับการใช้คำว่า “พระจันทร์” เป็นสัญลักษณ์ในระบบของภาษาเพื่อเรียกพระอาทิตย์ เมื่อกลุ่มตัวอย่างยอมรับเงื่อนไขดังกล่าวจึงสามารถตอบคำถามในข้อนี้ได้ ดังจะเห็นได้จากที่กลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งตอบว่า “เรียกพระจันทร์เหมือนเดิม เพราะคนเรามักจะคุ้นกับสิ่งที่เป็นชื่อเดิมมากกว่า (ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วถ้าคนอื่นเปลี่ยนไปเรียกเป็นพระอาทิตย์จะเป็นอย่างไร) ถ้าเปลี่ยนไปเรียกแล้ว ผมก็ต้องเปลี่ยนด้วย” หรือ “เรียกพระจันทร์เหมือนเดิม เพราะถึงจะเปลี่ยนชื่อ แต่เราก็ต้องใช้ชื่อเดิมซึ่งมันถูก (ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วถ้าทุกคนตกลงเปลี่ยนชื่อละ) ถ้าอยู่ในสังคมเราก็เรียกพระอาทิตย์ อยู่บ้านเราก็เรียกพระจันทร์” คำตอบดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แม้กลุ่มตัวอย่างจะยืนยันในตอนแรกว่าควรเรียกว่าพระจันทร์เนื่องจากเป็นชื่อที่คุ้นเคย แต่คำตอบของกลุ่มตัวอย่างจะเปลี่ยนเมื่อย้ำถึงเงื่อนไข แสดงถึงการที่กลุ่มตัวอย่างเข้าใจลักษณะความเป็นระบบสัญลักษณ์ของภาษา กล่าวคือ เมื่อกำหนดให้ระบบสัญลักษณ์ที่ใช้อยู่เดิมมีการเปลี่ยนแปลง คำตอบของกลุ่มตัวอย่างจึงเปลี่ยนไป เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ใช้ระบบสัญลักษณ์ดังกล่าวด้วยเช่นกัน

5.2.3 การทดสอบ Dog – Cat

การทดสอบ Dog-Cat เป็นการทดสอบในเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงเมื่อรูปคำที่ใช้ถามเป็นคำที่มีความหมายในภาษา โดยครั้งนี้เน้นการทดสอบเรื่องคุณสมบัติที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามชื่อของสิ่งของ การทดสอบนี้แตกต่างจากการทดสอบสองแบบแรกเนื่องจากการอธิบายโดยให้ตัวอย่าง 1 ข้อ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงคุณสมบัติความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงโดยการถามและให้คำตอบพร้อมคำอธิบายที่ถูกต้องต่อจากนั้นจึงทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบซึ่งประกอบด้วยคำถามลักษณะเดียวกันอีก 3 ข้อ

การให้คะแนนแบบทดสอบนี้ในแต่ละส่วน กลุ่มตัวอย่างจะได้ 1 คะแนนเมื่อตอบคำถามแรกได้ถูกต้องว่าสิ่งของสามารถเปลี่ยนชื่อได้ และได้อีก 1 คะแนนเมื่อสามารถตอบถูกว่าคุณสมบัติของสิ่งของจะไม่เปลี่ยนแปลงตามชื่อ รวมทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างจะได้ 6 คะแนน (3 ข้อ) เมื่อสามารถตอบคำถามและให้เหตุผลได้อย่างถูกต้อง

ผลการทดสอบจำแนกตามกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อพิจารณาจำแนกตามตัวแปรของตัวแปรของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ผลการศึกษามีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.7

แสดงการเปรียบเทียบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงในการทดสอบ Dog – Cat ของกลุ่มตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6
	ปกติ	นานาชาติ	ปกติ		นานาชาติ	
			5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี
\bar{x}	60.0	59.16	50.0	70.0	41.66	76.66
S.D.	2.56	2.84	2.54	2.57	2.88	2.50

ผลการศึกษาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำ และสิ่งอ้างถึงในการทดสอบ Dog – Cat เมื่อพิจารณาตัวแปรเรื่องหลักสูตรและตัวแปรเรื่องอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคู่ (ช่องที่ 1 และ 2, ช่องที่ 3 และ 4, ช่องที่ 5 และ 6 ตารางที่ 5.7) มีค่าเฉลี่ยของคะแนนแตกต่างกัน โดยที่กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติเพียงเล็กน้อย และกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีทั้งสองหลักสูตร อย่างไรก็ตาม ไม่มีคู่ใดที่มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการทดสอบจำแนกตามคำถาม

เมื่อพิจารณาผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างแยกตามรายละเอียดของแบบทดสอบ ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.8

แสดงค่าร้อยละของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างถึงในการทดสอบ Dog – Cat ของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อ	คำถาม	ร้อยละของคะแนน				
		ปกติ		นานาชาติ		เฉลี่ยรวม
		5-6 ปี	8-9 ปี	5-6 ปี	8-9 ปี	
1	เรียก "รถยนต์" ว่า "เรือ" ได้หรือไม่ ถ้าได้ จะอยู่บนบกหรือในน้ำ	35.0	80.0	40.0	80.0	58.75
2	เรียก "ใบไม้" ว่า "หิมะ" ได้หรือไม่ ถ้าได้ จะมีสีอะไร	55.0	60.0	40.0	80.0	58.75
3	เรียก "เงาะ" ว่า "มะนาว" ได้หรือไม่ ถ้าได้จะมีรสชาติอย่างไร	60.0	70.0	45.0	70.0	61.25

กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติ อายุ 5-6 ปี มีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาเชิงอภิภาษาในการทดสอบนี้น้อยที่สุด คะแนนของทั้ง 3 ข้อนี้ถือว่าอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนกลุ่มที่มีผลคะแนนในการทดสอบทั้ง 3 ข้อมากที่สุดคือ กลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติอายุ 8-9 ปี โดยมีคะแนนสองข้อแรกถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีมาก ในขณะที่ข้อสุดท้ายอยู่ในระดับดี

คำถามข้อแรกถามว่ากลุ่มตัวอย่างจะเรียกรถยนต์ว่า “เรือ” ได้หรือไม่ และถ้าได้ สิ่งนั้นจะอยู่บนบกหรือในน้ำ คำตอบที่ถูกต้องคือ กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียกรถยนต์ว่าเรือได้ และสิ่งนี้ จะยังคงอยู่บนบก เนื่องจากเป็นการเปลี่ยนแค่ชื่อเรียกเท่านั้น กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีทั้งสองหลักสูตรสามารถทำคะแนนในข้อนี้ได้ค่อนข้างน้อย โดยกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติทำคะแนนได้ดีกว่า กลุ่มตัวอย่างปกติ โดยทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 40 และร้อยละ 35 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำและระดับต่ำปานกลาง ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างอายุ 8-9 ปีทั้งสองหลักสูตรทำคะแนนได้เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับดีมาก

คำถามข้อที่สองถามว่ากลุ่มตัวอย่างจะเรียกใบไม้ว่า “หิมะ” ได้หรือไม่ และถ้าได้ สิ่งนั้นจะมีสีอะไร คำตอบที่ถูกต้องคือ กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียกใบไม้ว่าหิมะได้ และสิ่งนั้นจะยังคงมีสีเขียว ในข้อนี้กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีหลักสูตรปกติทำคะแนนได้ดีกว่าหลักสูตรนานาชาติ คิดเป็นร้อยละ 55 และร้อยละ 40 ตามลำดับ ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับพอใช้และระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีพบว่า กลุ่มหลักสูตรนานาชาติทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มหลักสูตรปกติ โดยทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 80 และร้อยละ 60 ตามลำดับ ถือว่าอยู่ในระดับดีมากและค่อนข้างดี

คำถามข้อสุดท้ายถามว่า กลุ่มตัวอย่างจะเรียกเงาะว่า “มะนาว” ได้หรือไม่ ถ้าเรียกได้ สิ่งนี้จะมีรสชาติเป็นอย่างไร คำตอบที่ถูกต้องคือ กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียกเงาะว่ามะนาวได้ และสิ่งนี้จะยังคงมีรสชาติหวานเช่นเดิม ในข้อนี้กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีหลักสูตรปกติทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติ โดยทำคะแนนได้คิดเป็นร้อยละ 60 และร้อยละ 45 ตามลำดับ ถือว่าอยู่ในระดับค่อนข้างดีและค่อนข้างต่ำ สำหรับช่วงอายุ 8-9 ปีพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรทำคะแนนได้เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 70 ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดี

ผลคะแนนในแบบทดสอบนี้แสดงให้เห็นว่าไม่มีกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรใดทำคะแนนได้ดีกว่าอีกหลักสูตรหนึ่งในช่วงอายุเดียวกันอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามคะแนนของกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติ อายุ 5-6 ปีมีแนวโน้มดีขึ้นเรื่อยๆ (จากข้อ1-ข้อ3) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เหลืออีก 3 กลุ่มไม่ได้มีแนวโน้มในลักษณะนี้ แต่มีคะแนนใกล้เคียงกันในแต่ละข้อ แม้ว่าความยากของคำถามแต่ละข้อจะแตกต่างกัน (ข้อ1เป็นข้อที่ง่ายที่สุด เนื่องจากสิ่งของทั้งสองชนิดเป็นสิ่งของประเภทเดียวกัน และเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงการที่คำถามมีลักษณะเป็นรูปธรรมมากกว่าคำถามในข้อที่2 และ 3 คำถามที่ยากรองลงมาคือข้อ 3 และคำถามที่ยากที่สุดคือคำถามข้อ 2 เนื่องจากใบไม้และหิมะเป็นสิ่งของคนละประเภท และเรื่องสีเป็นเรื่องนามธรรมที่มีความยาก

มากกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรม ในขณะที่เงาะและมะนาวเป็นสิ่งของประเภทเดียวกัน อยู่ใกล้ตัวกลุ่มตัวอย่างมากกว่า)

โดยรวมแล้ว คำถามข้อที่ 3 เป็นคำถามที่กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนได้ดีที่สุดในขณะที่คำถามข้อที่ 1 และข้อที่ 2 กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน นอกจากนี้ผลคะแนนยังแสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปี มีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้อยู่ในระดับค่อนข้างดี ขณะที่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปียังมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ คะแนนโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดในแบบทดสอบ Dog – Cat ดีกว่าคะแนนจากแบบทดสอบ Sun – Moon ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก มีการให้ตัวอย่างคำถามและคำตอบที่ถูกต้องของแบบทดสอบ Dog – Cat แก่กลุ่มตัวอย่าง

คำตอบและ/หรือการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้ฟังตัวอย่างคำถาม-คำตอบที่ผู้วิจัยอธิบายเป็นตัวอย่างแล้ว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มักจะตอบคำถามทั้ง 3 ข้อไปในแนวทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อตอบคำถามข้อแรกว่าไม่สามารถเปลี่ยนชื่อสิ่งของที่กำหนดให้ได้ ก็มักจะตอบว่าไม่สามารถเปลี่ยนชื่อได้ทั้ง 3 ข้อ แต่หากตอบว่า ได้ ก็มักจะให้เหตุผลที่ใกล้เคียงกันทั้ง 3 ข้อ

ในคำถามแรกซึ่งถามว่ากลุ่มตัวอย่างจะสามารถเรียกรถยนต์ว่า เรือ ได้หรือไม่ ถ้าได้จะอยู่บนบกหรือในน้ำ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า ไม่ได้ ส่วนหนึ่งไม่สามารถให้เหตุผลได้ อีกส่วนหนึ่งให้เหตุผลที่แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างยังคงคิดว่า สิ่งของต่างๆ มีชื่อที่ประจำอยู่และไม่สามารถเปลี่ยนได้ เช่น “ไม่ได้เพราะล้อมันยังอยู่” “ไม่ได้ เพราะเรือใหญ่กว่า รถเล็กกว่า ลักษณะก็ไม่เหมือนกัน” “ไม่ได้ เพราะ เรือแล่นบนน้ำได้ แต่รถแล่นบนน้ำไม่ได้” “ไม่ได้ เพราะ เรือจะวิ่งทางน้ำ รถจะวิ่งทางบก” “ไม่ได้ เพราะมันไม่เหมือนเรือ เรือมันยังอยู่ในน้ำ รถมันอยู่ที่ถนน” “ไม่ได้ เพราะเรือมีเสียงแบบหนึ่ง และรถก็มีเสียงอีกแบบหนึ่ง”

สำหรับกลุ่มที่ตอบว่า ได้ มีทั้งส่วนที่ไม่สามารถให้เหตุผลที่แสดงความเข้าใจในเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างถึงได้ เช่น “เรียกเรือได้ แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร” และส่วนที่ให้เหตุผลที่ไม่ถูกต้อง เช่น “ได้ เพราะมันเป็นพาหนะเหมือนกัน” “ได้ เพราะรถสามารถอยู่ในน้ำได้ อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้เหตุผลที่แสดงความเข้าใจเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างถึง และตอบว่าคุณสมบัติของสิ่งของไม่เปลี่ยนแปลงไปตามชื่อที่เปลี่ยนไป เช่น “ได้ เพราะเราสมมติได้ แต่มันจะอยู่บนบก” “ได้ เพราะเราแค่เปลี่ยนชื่อมันเฉยๆ และมันจะอยู่

บนบก” “ได้ เพราะมันเป็นแค่ชื่อเรียก และจะอยู่บนบก เพราะเรือไม่ได้เปลี่ยนแปลง” “ได้ เพราะข้อตกลงบอกว่าสามารถเปลี่ยนชื่ออะไรก็ได้ และจะยังอยู่บนบก เพราะก่อนเปลี่ยนชื่อ มันก็อยู่บนบก ตอนนี่เปลี่ยนชื่อแล้วก็ยังอยู่บนบก” “ได้ เพราะถึงจะเรียกมันว่าเรือ แต่มันก็มีลักษณะเหมือนเก้า และยังอยู่บนบก”

คำถามข้อที่สอง ถามว่ากลุ่มตัวอย่างจะเรียก ไบโม่ ว่า หิมะ ได้หรือไม่ ถ้าได้ สิ่งนั้นจะมีสีอะไร กลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรกตอบว่า ไม่ได้ แต่ไม่สามารถให้เหตุผลใดๆ ได้ อีกกลุ่มหนึ่งตอบว่า ไม่ได้ และให้เหตุผลที่แสดงว่าสิ่งของต่างๆ จะต้องใช้ชื่อที่มีอยู่แล้วเท่านั้น เช่น “ไม่ได้ เพราะมันมีชื่ออยู่แล้ว” “ไม่ได้ เพราะ หิมะมันเย็น ไบโม่มันจะร้อนๆ เย็นๆ ลักษณะมันก็ไม่เหมือนกัน หิมะมันจะตก แต่ไบโม่มันจะหลุด” “ไม่ได้ เพราะหิมะมันไม่มีก้าน มันเลยตกลงมา” “ไม่ได้ เพราะมันไม่ได้เป็นหิมะ” “ไม่ได้ เพราะหิมะไม่สามารถสังเคราะห์แสงได้ แล้วไบโม่ก็ไม่เย็น ไบโม่สีเขียว หิมะสีขาว” นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า ไม่ได้ แต่ให้เหตุผลที่ไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด เช่น “ไม่ได้ เพราะเวลาหิมะตก ไบโม่จะร่วง” “ไม่ได้ เพราะไบโม่โดนหิมะไม่ได้” “ไม่ได้ เพราะมันไม่ได้ตกจากท้องฟ้า มันตกจากต้นโม่”

กลุ่มที่ตอบว่า ได้ และให้เหตุผลที่แสดงความเข้าใจเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างถึงได้ถูกต้อง ตัวอย่างคำตอบคือ “ได้ มีสีเขียวเหมือนเดิม” “ได้ และมันยังมีสีเขียว เพราะมันเปลี่ยนชื่อได้” “ได้ เพราะเปลี่ยนชื่อเฉยๆ และมีสีเขียว เพราะเปลี่ยนแต่ชื่อ ไม่ได้เปลี่ยนวัฏจักรธรรมชาติ” “ได้ เพราะถ้าเรียกมันเป็นหิมะ แต่ยังไงมันก็ต้องเป็นไบโม่ และมีสีเขียวเหมือนเดิม” “ได้ เพราะเปลี่ยนชื่อได้ และยังมีสีเขียว เพราะเปลี่ยนไบโม่ให้เป็นหิมะไม่ได้” อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า ได้ แต่เมื่อถามถึงคุณสมบัติว่าจะเปลี่ยนแปลงไปตามชื่อที่เปลี่ยนหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ตอบว่า เปลี่ยนตาม เช่น “เรียกหิมะได้ เพราะว่าเปลี่ยนชื่อได้ แต่จะมีสีขาว (ผู้วิจัยถามต่อว่า เพราะเราเปลี่ยนชื่อมันแล้ว มันจึงมีสีขาวใช่หรือไม่) ใช่” (กลุ่มนี้จะได้ 1 คะแนน เนื่องจากตอบว่าหากเปลี่ยนชื่อเรียกของสิ่งของแล้ว คุณสมบัติของสิ่งนั้นจะเปลี่ยนตามไปด้วย) นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่า ได้ แต่ให้เหตุผลที่ไม่เกี่ยวข้องใดๆ เช่น “ได้ เพราะบางทีมันจะตกจากต้นโม่”

คำถามข้อที่สาม ถามว่า กลุ่มตัวอย่างจะเรียกเงาะว่ามะนาวได้หรือไม่ ถ้าได้ จะมีรสชาติเป็นอย่างไร คำตอบที่ได้มีลักษณะใกล้เคียงกับคำตอบในสองข้อแรก กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งยังคงตอบว่า ไม่สามารถเปลี่ยนชื่อได้ แต่ไม่สามารถบอกเหตุผลได้ เช่น “เรียกมะนาวไม่ได้ ต้องเรียกว่าเงาะเท่านั้น” อีกส่วนหนึ่งตอบว่าไม่สามารถเปลี่ยนชื่อได้เช่นกัน เนื่องจากมองว่าสิ่งของสิ่งนั้นต้องใช้ชื่อที่เป็นของมันเท่านั้น เช่น “ไม่ได้ เพราะเป็นชื่อของผลไม้” “ไม่ได้

เพราะมะนาวมันไม่มีขน แต่เงาะมี” “ไม่ได้ เพราะมะนาวมีตุ่มเล็กๆ แต่เงาะมีขนขึ้นมา” “ไม่ได้ เพราะมันเป็นชื่อเฉพาะ ต้องเรียกว่าเงาะเท่านั้น” “ไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่สีเหลืองเหมือนมะนาว”

สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าสามารถเรียกเงาะว่ามะนาวได้นั้น โดยมากมักจะให้เหตุผลที่ถูกต้อง และตอบคำถามเรื่องคุณสมบัติที่เปลี่ยนไปได้ถูกต้องเช่นกัน เช่น “เรียกเงาะว่ามะนาวได้ และมีรสหวานเหมือนเดิม” “เรียกมะนาวได้ ถ้าไม่ได้เปลี่ยนรูปร่างของมัน และมันยังมีรสหวานเหมือนเดิม” “ก็ได้ ถ้าเราแค่เปลี่ยนชื่อ แต่ที่จริงมันก็ยังเป็นผลไม้ชนิดนี้อยู่ มันไม่ใช่มะนาว แต่จะเรียกมะนาวก็ได้ และมันจะมีรสหวานเหมือนเดิม เพราะมะนาวเป็นแค่ชื่อที่ตั้งขึ้นมาไม่ใช่เงาะ” อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าสามารถเปลี่ยนชื่อได้ แต่ไม่สามารถบอกเหตุผลได้นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าสามารถเปลี่ยนชื่อได้แต่ให้เหตุผลที่ไม่ถูกต้อง เช่น “เรียกได้ เพราะมันเป็นผลไม้ด้วยกัน (ผู้วิจัยจึงถามต่อว่า ถ้าอย่างนั้นจะเรียกมันว่าแก้วก็ได้หรือไม่) ไม่ได้ มันไม่ใช่สิ่งของ” “ได้ เพราะถ้าดูจริงๆ แล้ว เงาะเหมือนมะนาวเลย แค่เปลี่ยนออกกับเนื้อข้างในที่ไม่เหมือนกัน (ผู้วิจัยถามต่อว่า จะเรียกมันว่าหนังสือก็ได้หรือไม่) ไม่ได้” “ได้ เพราะมันเป็นผลไม้ มันกลมๆ เหมือนกัน (ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วถ้าเปลี่ยนไปเรียกว่าจักรยานได้หรือไม่) ได้ เพราะอันนี้มันก็กลมๆ เหมือนเดิม (แล้วถ้าเรียกว่าโต๊ะจะได้หรือไม่) ไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่ผลไม้และมันไม่ควรเรียก”

อภิปราย

เป็นที่น่าสังเกตว่าที่กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทำคะแนนโดยรวมในคำถามข้อที่ 3 ได้ดีที่สุด ในขณะที่คำถามข้อที่ 1 และข้อที่ 2 กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทำคะแนนได้เท่ากัน แม้ว่าความยากง่ายของคำถามในแบบทดสอบนี้จะเป็นคำถามข้อที่ 2 ข้อที่ 3 และข้อที่ 1 ตามลำดับ แต่ผลคะแนนที่ได้ไม่ได้มีแนวโน้มตามความยากง่ายของคำถาม ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากแบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่มีการให้ตัวอย่างคำตอบและเหตุผลที่ถูกต้องแก่กลุ่มตัวอย่างก่อน และเมื่อทำแบบทดสอบจริง กลุ่มตัวอย่างจะต้องตอบคำถามในลักษณะเดียวกันกับคำถามตัวอย่างอีก 3 ข้อ ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจึงน่าจะมีแนวโน้มในการตอบคำถามข้อสุดท้ายได้ดีที่สุด เนื่องจากได้เห็นตัวอย่างคำตอบที่ถูกต้องรวมถึงมีประสบการณ์ในการตอบคำถาม 2 ข้อแรก

นอกจากนี้ การที่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปี มีผลคะแนนเฉลี่ยซึ่งแสดงความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้อยู่ในระดับค่อนข้างดี ขณะที่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีมีผลคะแนนเฉลี่ยซึ่งแสดงความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านนี้อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย แสดงให้เห็น

ว่าช่วงอายุตั้งแต่ 5-6 ปีไปจนถึงช่วงอายุ 8-9 เป็นช่วงที่เด็กมีการพัฒนาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงเช่นเดียวกัน

อภิปรายรวม

การทดสอบความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านคำ ซึ่งประกอบไปด้วยการทดสอบความเข้าใจในการใช้คำลักษณะนามและการทดสอบความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้ว กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความตระหนักรู้ในเรื่องความเข้าใจในการใช้คำลักษณะนามดีกว่าเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงอย่างชัดเจน

ในด้านความเข้าใจในการใช้คำลักษณะนาม ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรเรื่องอายุมีผลต่อความเข้าใจในการใช้คำลักษณะนามอยู่บ้าง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8 – 9 ปีมีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในเรื่องนี้ค่อนข้างดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปี อย่างไรก็ตาม แม้กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีจะทำคะแนนได้น้อยกว่า แต่ผลการทดสอบดังกล่าวจัดว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างดี และแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีจะมีความตระหนักรู้ในเรื่องนี้ดีกว่า แต่ผลการทดสอบซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปียังไม่สามารถรับรู้ข้อผิดและแก้ไขคำลักษณะนามให้ถูกต้องได้ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า ในช่วงอายุ 8-9 ปี เด็กยังสามารถพัฒนาความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาเรื่องความเข้าใจในการใช้คำลักษณะนามได้อีก สอดคล้องกับผลการศึกษาในเรื่อง “การพัฒนาลักษณะนามของเด็กไทย” ของพิณทิพย์ ทวยเจริญ (2535) ซึ่งกล่าวว่า เด็กในวัย 5 ปีจะมีการพัฒนาการใช้คำลักษณะนามได้ค่อนข้างดี ในขณะที่เด็กในวัย 10 ปี การพัฒนาด้านการใช้คำลักษณะนามยังไม่สมบูรณ์เต็มที่ ดังข้อความต่อไปนี้

“...การพัฒนาลักษณะนามของเด็กไทยยังไม่สมบูรณ์ในวัย 10 ขวบ แต่สอดคล้องกับรูปแบบลักษณะนามในภาษามากขึ้น กล่าวได้ว่า ภายในอายุ 5 ขวบ เด็กจะใช้ลักษณะนามที่เป็นที่รู้จักทั่วไป และเด็กได้ใช้บ่อยๆ ได้ค่อนข้างเหมาะสม และมีแนววิธีการใช้ลักษณะนามอื่นๆ ตามแนววิธีของตนเอง การพัฒนาลักษณะนามยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ ประกอบกับพัฒนาการทางความรู้ความคิดที่มีมากขึ้นเมื่อวัยสูงขึ้น เด็กจะใช้ลักษณะนามได้เหมาะสมมากขึ้น...”

ในด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง โดยภาพรวมนั้น กลุ่มตัวอย่างสามารถทำแบบทดสอบ Dog – Cat ได้ดีที่สุด รองลงมาคือ แบบทดสอบ Sun – Moon และสามารถทำแบบทดสอบเลข – โบริ่ได้น้อยที่สุด

การที่กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนในแบบทดสอบ Dog – Cat ได้ดีกว่าแบบทดสอบอีก 2 ชุด โดยเฉพาะแบบทดสอบชุดเลข – โบริ่ ค่อนข้างชัดเจนนั้น อาจเนื่องมาจากแบบทดสอบชุด Dog – Cat มีการให้ตัวอย่างคำตอบและเหตุผลที่ครบถ้วน ต่างจากแบบทดสอบเลข-โบริ่ที่ไม่มีการให้ตัวอย่างหรือคำอธิบายใดๆ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองช่วงอายุยังไม่สามารถเข้าใจในทัศนคติเกี่ยวกับความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงได้ด้วยตนเอง แต่เมื่อมีการให้ตัวอย่างคำตอบที่ถูกต้องพร้อมทั้งอธิบายมโนทัศน์ดังกล่าวแล้ว กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าใจและตอบคำถามได้ถูกต้องในระดับที่ดีขึ้นมาก นอกจากนี้ การที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดผ่านการทำแบบทดสอบชุด Sun – Moon มาก่อน (เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่ใช้ทดสอบก่อนหน้าแบบทดสอบชุด Dog – Cat) น่าจะมีผลให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจในเรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงด้วยตนเองมากขึ้น

หากพิจารณาตัวแปรเรื่องอายุกับความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิง กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีมีความตระหนักรู้ในด้านนี้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีค่อนข้างมาก และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างแบบทดสอบพบว่าแบบทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 5-6 ปีมากที่สุดคือ แบบทดสอบ Sun – Moon รองลงมาคือแบบทดสอบ Dog – Cat สำหรับแบบทดสอบเลข – โบริ่นั้น ทั้งสองช่วงอายุทำคะแนนได้ใกล้เคียงกัน ลักษณะดังกล่าวอาจเป็นเพราะแบบทดสอบ Sun – Moon เป็นแบบทดสอบที่มีหลายขั้นตอน รวมทั้งมีการกำหนดเงื่อนไขให้กลุ่มตัวอย่างคิดตาม ทำให้กลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีซึ่งเป็นช่วงอายุที่มีการพัฒนาในด้านเชาวน์ปัญญามากกว่าสามารถทำได้ดีกว่า

นอกจากนี้ การที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองช่วงอายุทำคะแนนในแบบทดสอบเลข – โบริ่ได้น้อยมากและไม่แตกต่างกัน แต่กลับทำคะแนนในแบบทดสอบ Sun – Moon ได้แตกต่างกันในระดับที่ค่อนข้างมากทั้งๆ ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบทดสอบเลข – โบริ่ แบบทดสอบ Sun – Moon และแบบทดสอบ Dog – Cat ต่อเนื่องกัน แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างในช่วงอายุ 8-9 ปีสามารถเรียนรู้มโนทัศน์เรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงโดยอาศัยความเข้าใจจากการทำแบบทดสอบได้ในเวลาไม่นาน

เมื่อพิจารณาตัวแปรเรื่องหลักสูตร แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติจะเป็นกลุ่มที่ได้รับการคาดหวังให้มีความตระหนักรู้เชิงอภิภาษาในด้านความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างหลักสูตรปกติ แต่จากผลการทดสอบทุกแบบ โดยเฉพาะการทดสอบเลดู – โบปี กลุ่มตัวอย่างทั้งสองหลักสูตรต่างทำคะแนนในแต่ละแบบทดสอบได้ใกล้เคียงกัน ดังนั้น ซึ่งอาจสันนิษฐานได้ว่า เกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาหลักสูตรนานาชาติเป็นกลุ่มสองภาษาแบบที่มีภาวะสองภาษาเกิดขึ้นในภายหลัง (sequential bilingualism) ทำให้มีโนทัศน์เรื่องความไม่สัมพันธ์กันระหว่างรูปคำและสิ่งอ้างอิงยังมีไม่ชัดเจนเท่ากับกลุ่มที่มีภาวะสองภาษามาตั้งแต่เกิด (simultaneous bilingualism)

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในแบบทดสอบเลดู – โบปี ซึ่งเป็นการถามกลุ่มตัวอย่างว่าจะสามารถนำคำสองคำนี้ (เลดู – โบปี) มาใช้เรียกแทนดินสอและกระต่ายได้หรือไม่ คำตอบของกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งซึ่งโดยมากมาจากกลุ่มหลักสูตรนานาชาติตอบว่า ไม่สามารถนำคำทั้งสองมาใช้เรียกได้ แต่อาจเป็นไปได้ หากจะนำคำในภาษาอังกฤษซึ่งก็คือ pencil และ rabbit มาเรียกดินสอและกระต่าย (ดูรายละเอียดจากหัวข้อ คำตอบและการแก้ไขของกลุ่มตัวอย่าง ตาราง 5.4) ลักษณะดังกล่าวอาจแสดงถึง ภาวะการสลับรหัส หรือ สลับภาษา (code switching) ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ในกลุ่มสังคมที่มีการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งภาษา เช่น สังคมในประเทศสิงคโปร์ที่เด็กจะใช้ภาษาแม่ที่บ้านและใช้อีกภาษาหนึ่งที่โรงเรียน (พิณทิพย์, 2547: 198) ลักษณะการสลับภาษานี้เป็นลักษณะที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติ กล่าวคือ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติทั้งหมดเป็นกลุ่มที่มีภาวะสองแบบที่มีภาวะสองภาษาเกิดขึ้นในภายหลัง (sequential bilingualism) กลุ่มตัวอย่างจึงใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่เพื่อสื่อสารเมื่ออยู่ในสังคมนอกโรงเรียน และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารเมื่ออยู่ในสังคมโรงเรียน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างหลักสูตรนานาชาติส่วนหนึ่งจึงเลือกตอบคำถามดังกล่าวด้วยวิธีการนำคำในภาษาที่ตนเองรู้จักและคุ้นเคยใกล้เคียงกับภาษาแม่มาตอบ ซึ่งปรากฏการณ์นี้น่าจะเป็นผลมาจากอิทธิพลของการสลับรหัสหรือสลับภาษาดังที่กล่าวมา